

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 2004-2005

28 april 2005

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR WONEN, STEDELIJK BELEID, INBURGERING EN GELIJKE KANSEN

Vraag om uitleg van mevrouw Else De Wachter tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over het invoeren van een elektronisch inburgeringsloket

Vraag om uitleg van de heer Jan Roegiers tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over het systeem van huurprijsberekening voor sociale huurders die in een schuldbemiddelingsregeling zitten

Vraag om uitleg van de heer Rob Verreycken tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over het opmerkelijk hoge bedrag voor vergoedingen, personeel en werking van de socialehuisvestingsmaatschappijen, het ontbreken van objectieve aanwervingsregels van personeel, en de noodzaak aan vergelijkend onderzoek met Nederland

Commissie voor Wonen, Stedelijk Beleid, Inburgering en Gelijke Kansen

Donderdag 28 april 2005

Waarnemend voorzitter: de heer Rob Verreycken

– *De vraag om uitleg wordt gehouden om 10.32 uur.*

Vraag om uitleg van mevrouw Else De Wachter tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over het invoeren van een elektronisch inburgeringsloket

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw De Wachter tot de heer Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over het invoeren van een elektronisch inburgeringsloket.

Mevrouw De Wachter heeft het woord.

Mevrouw Else De Wachter: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, mijn vraag is niet echt dwingend. Ik wil ermee peilen naar uw visie op dit onderwerp en een voorstel doen, ook vanuit mijn lidmaatschap van de Commissie Digitaal Vlaanderen. Daar hebben we ondertussen al een aantal mensen gehoord en een zicht kunnen krijgen op de situatie van dat digitale Vlaanderen.

Het is duidelijk dat de toegang tot internet vandaag nog steeds niet voor iedereen gelijk is, zowel verticaal als horizontaal. Het zijn vooral toch de sociaal-economisch meer ontwikkelde burgers die gemakkelijker toegang krijgen tot dit medium. Dat daarbij de kloof tussen allochtonen en autochtonen op dit ogenblik zeer groot is, behoeft geen betoog. Die kloof kan onder meer worden gedicht door gebruik te maken van ICT. Dat kan misschien wel verbazing wekken, daar deze groep een zwakker sociaal-economisch profiel heeft en dus niet altijd gebruik kan maken van dergelijke

middelen. Nochtans ben ik er ten stelligste van overtuigd dat we met ICT wel degelijk migranten kunnen bereiken. Dat is ook gebleken tijdens de werkzaamheden van de Commissie Digitaal Vlaanderen.

De applicaties kunnen bijvoorbeeld worden aangepast, waardoor er kan worden gewerkt met een aanraakscherm, pictogrammen en geluidsfragmenten, zodat allochtonen, maar ook analfabeten ermee kunnen werken. Hoe eenvoudiger het systeem, hoe meer succes het heeft. De teksten kunnen bijvoorbeeld ook worden ingesproken in andere talen. Een dergelijk loket zou dan zeer goed kunnen werken. Bovendien is er een grote nood aan lokale informatie bij deze mensen. Het inburgeringsloket zou dan kunnen worden aangepast per gemeente, in functie van de specifieke kenmerken van deze gemeente.

Het zou de bedoeling zijn dat in elke gemeente een inburgeringsloket operationeel is. Ik weet ook dat dit voor de gemeenten een meerkost met zich kan meebrengen, maar met een inburgeringscursus kan men slechts een aantal mensen succesvol bereiken, terwijl men met een digitaal inburgeringsloket al gauw een duizendtal mensen kan bereiken, in een heel snel tempo. Het systeem loopt min of meer gelijk met dat van de WIS-computer van de VDAB. Op die manier brengen we mensen in contact met onze Belgische samenleving en regels, maar vooral met het lokale niveau, waar voor hen toch veel begint.

De inburgeringsloketten zouden bovendien niet alleen in gemeentehuizen, maar ook op andere openbare plaatsen, zoals scholen, bibliotheken of ziekenhuizen, kunnen worden geplaatst. Mijn ervaring leert me dat er vaak problemen rijzen als er wordt aangeschoven in ziekenhuizen.

De Wachter

Mijnheer de minister, gelet op de nood aan adequate instrumenten om de inburgering vlot te laten verlopen, bent u gewonnen voor het invoeren van een dergelijk systeem? Wat is uw visie op het idee om zo onder meer analfabete allochtonen beter te informeren over onze samenleving, als tussenschakel in het totale inburgeringstraject?

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Mijnheer de voorzitter, geachte leden, dit is een interessante vraag. ICT biedt onze maatschappij vandaag talloze mogelijkheden. Ook in het kader van inburgering moeten we de reflex hebben om die nieuwe toepassingen te hanteren als ze nuttig blijken, en zeker indien we daarmee mensen kunnen bereiken die we via een andere weg niet of minder efficiënt kunnen bereiken. In Nederland is die stap naar inburgering met gebruik van ICT al gezet. Sinds 2003 heeft de firma Inburgeringsloket er al vijftig gemeenten voorzien van inburgeringsloketten die te vergelijken zijn met de WIS-computers van de VDAB.

Navraag leert ons dat een dergelijk inburgeringsloket ongeveer 18.000 euro kost. Ik heb echter geen weet van een evaluatie van dit project. Die evaluatie is natuurlijk erg belangrijk. Het is dus voorbarig om te zeggen dat deze grote investering door de Vlaamse of lokale overheid een adequaat instrument zou blijken om de inburgering vlot te laten verlopen. We willen wachten met ons oordeel, hoewel we zeker niet neen zeggen.

ICT mag echter niet worden gezien als een wondermiddel. Hoewel het internet en aanraak-schermen toegankelijker zijn en kunnen worden gemaakt voor laaggeschoolden of analfabeten, leert de praktijk dat velen van hen zelfs dit concept niet kennen, laat staan het kunnen gebruiken. PINA, het onthaalbureau dat de stad Antwerpen bedient, reserveert daarom een paar uur binnen de lessen maatschappelijke oriëntatie om cursisten bekend te maken met de plaats van ICT in onze samenleving. Daarbij worden bijvoorbeeld de WIS-computers belicht. Bij Kom-Pas, het onthaalbureau dat de stad Gent bedient, krijgen cursisten bijvoorbeeld soms ook aanwijzingen over het omgaan met de computer.

Toch wil ik benadrukken dat een inburgeringstraject meer is dan een loutere kennisoverdracht, hoewel die er uiteraard ook bij hoort. Een inburgeringstraject houdt ook persoonlijke begeleiding in en/of een oriëntering naar de gepaste opleiding of geschikte job. De verschillende lessen of ontmoetingsmomenten met andere inwoners van de stad of gemeente zijn ook een manier om nieuwe mensen te leren kennen in een land waar men soms nog niemand kent. In de lessen Maatschappelijke Oriëntatie komen nieuwkomers ook in contact met de universele basiswaarden en normen die onze samenleving in diversiteit schragen, zodat de nieuwkomer kan begrijpen hoe onze maatschappij functioneert.

Om te eindigen kan ik stellen dat ik gewonnen ben voor het idee om ICT toe te passen waar het nuttig en gebruiksvriendelijk blijkt. Bij de uitbouw van het inburgeringsbeleid, dat per slot van rekening nog een zeer jong beleid is, met een decreet dat dateert uit 2004, leg ik momenteel liever de nadruk op een kwalitatief uitgebouwd traject in plaats van op een toepassing die nog niet voldoende geconsolideerd is. Als blijkt dat een investering in virtuele inburgeringsloketten mee een kwalitatief inburgeringstraject op maat kan ondersteunen, zal deze mogelijkheid zeker verder onderzocht worden. Ik ben ook erg benieuwd naar de evaluatie van het systeem in Nederland.

De voorzitter: Mevrouw De Wachter heeft het woord.

Mevrouw Else De Wachter: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Is men ondertussen al bezig aan die evaluatie? Hebt u daar enige zicht op?

Minister Marino Keulen: We hebben navraag gedaan, maar hebben nog geen reactie gekregen. Ik moet u dus het antwoord schuldig blijven. Dit benieuwt ook mij ten zeerste.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

– *Mevrouw Else De Wachter treedt als voorzitter op.*

Vraag om uitleg van de heer Jan Roegiers tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over het systeem van huurprijsberekening voor sociale huurders die in een schuldbemiddelingsregeling zitten

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Roegiers tot de heer Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over het systeem van huurprijsberekening voor sociale huurders die in een schuldbemiddelingsregeling zitten.

De heer Roegiers heeft het woord.

De heer Jan Roegiers: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, de aanleiding voor mijn vraag is de heel concrete situatie van iemand die het voorwerp is van een schuldbemiddelingsregeling. Hij wil daar ongelooflijk veel aan doen. Hij had lang gelukkig geleefd, maar door een aantal tegenslagen moest hij een beroep doen op een schuldbemiddelingsregeling. Die man werkt heel hard om zijn schulden af te betalen. Hij krijgt een beperkte uitkering van 700 euro, maar doordat hij erg hard werkt en veel overuren maakt, heeft dit een weerslag op zijn aanslagbiljet, op basis waarvan de huurprijs wordt berekend. Eigenlijk wordt hij gestraft omdat hij hard werkt en zijn schulden wil afbetalen.

In het huidige systeem van de huurprijsberekening wordt de huur terecht aangepast aan de aard van de woning, het inkomen en de gezinssituatie. Die aanpassing gebeurt op basis van een complexe berekening die ieder jaar kan worden herzien, naar aanleiding van eventuele wijzigingen in het inkomen of de gezinssamenstelling. Dit systeem kan ook in de sociale huisvesting soms tot gevolg hebben dat de arbeidsinspanningen van een sociale huurder niet ten volle worden gehonoreerd. Zo ziet een huurder van een sociale woning die in een schuldbemiddelingsregeling zit – en ik kan me voorstellen dat nogal wat sociale huurders in een dergelijke situatie verkeren – en een extra inspanning wil doen om zijn of haar schulden af te betalen door meer te gaan werken, zijn of haar inkomen stijgen, althans op papier. Helaas stijgt daardoor ook de huurprijs van de sociale woning en worden de inspanningen van de huurder grotendeels tenietgedaan.

Zo komt die sociale huurder in een vicieuze cirkel terecht: harder werken leidt tot een hoger inkomen, maar een hoger inkomen leidt tot een stijging van het belastbaar inkomen en dus ook van de huur van de sociale woning. Niettemin blijft die persoon hetzelfde bedrag aan leefgeld ontvangen van de schuldbemiddelaar. Hij slaagt er dus niet in de gemaakte schulden versneld af te betalen, integendeel zelfs, want de huur van zijn woning stijgt op de koop toe. Hier knelt duidelijk het schoentje. Mensen die gemotiveerd en op eigen initiatief aan versnelde schuldafbouw willen doen door meer te gaan werken, worden eigenlijk ontmoedigd door het huidige systeem.

Ik kom terug op mijn concrete voorbeeld. Een persoon die 700 euro ontvangt van de schuldbemiddelaar en door hard te werken zijn schulden verder afbetaalt, wordt gestraft voor de verantwoordelijkheid die hij neemt om van zijn schulden af te geraken. Niettemin lijkt het alternatief, zo vertelde de man in kwestie me, eigenlijk simpel: het komt erop neer dat men maandelijks gaat stempelen, een leefloon krijgt van ongeveer 700 euro, geen belastingen meer moet betalen en ook een lagere huursom moet betalen.

Met dit voorbeeld wil ik het ongelukkige gevolg van het huidige systeem van huurprijsberekening voor sociale huurders die in een schuldbemiddelingsregeling zitten aankaarten en uit de wereld helpen. Mijnheer de minister, bent u op de hoogte van deze feiten en erkent u de door mij geschetste problematiek? Welke maatregelen kunt u nemen om dit probleem op te lossen en welke timing houdt u daarbij eventueel voor ogen? Bent u bereid het huidige systeem van socialehuurprijsberekening aan te passen voor sociale huurders die in een schuldbemiddelingsregeling zitten, bijvoorbeeld door de te betalen huursom afhankelijk te maken van het reëel ontvangen leefgeld?

De voorzitter: Mevrouw Berx heeft het woord.

Mevrouw Cathy Berx: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, ik erken dat de problemen van mensen met een schuldbemiddelingsregeling groot zijn. Hun situatie is niet benijdenswaardig. De mensen die ik ken die in die situatie verkeren, hebben doorgaans een leefgeld van 300 euro. Een bedrag van 700 euro lijkt me dus vrij veel, maar ik kan me natuurlijk niet uitspreken over de gezins-

Berx

situatie in dit geval. Die situatie zal er ook wel iets mee te maken hebben.

We moeten echter omzichtig zijn en er ons voor hoeden dat de afspraken tussen een persoon en een schuldbemiddelaar in een schuldbemiddelingsregeling voor een deel worden afgewenteld op de huisvestingsmaatschappij. Doorgaans zijn het advocaten die optreden als schuldbemiddelaar, soms is dat het OCMW. De afspraken over het leefgeld dat de persoon in kwestie overhoudt, zouden dan zware gevolgen voor die huisvestingsmaatschappij hebben.

Bovendien werd niet het volledige beeld geschetst. Nogal wat OCMW's houden zich bezig met wat men sociaal beheer noemt. Dit betreft mensen die niet in aanmerking komen voor een collectieve schuldenregeling, maar wel andere financiële problemen hebben, problemen met het beheer van hun budget. Dat budget kan worden beheerd door een dienst van het OCMW, waarbij die mensen een bepaald bedrag krijgen.

Ook mogen de bedragen die aan huur worden betaald, nooit meer bedragen dan één zestigste van dat basisinkomen en ook nooit minder dan de helft van de basishuur. De overheid moet het signaal geven dat, als er grote schulden zijn gemaakt, die schulden moeten worden afbetaald. Mensen moeten blijvend en maximaal worden gestimuleerd om goed te werken en zo hun schulden af te betalen. Dat er in een huisvestingsmaatschappij meer of minder personen zijn met een collectieve schuldenregeling, mag niet worden afgewenteld op de socialehuisvestingsmaatschappij. We moeten omzichtig zijn, want niet betekent dat ik geen oog heb voor de aangekaarte problemen.

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Mevrouw de voorzitter, mevrouw Berx heeft eigenlijk al een perfect antwoord gegeven. Dat maakt mijn betoog krachtiger, daar zij dat onbevangen doet, maar ook vanuit haar ervaring met een heel groot OCMW, waar al die problemen veelvuldig voorkomen.

Socialehuisvestingsmaatschappijen worden in de pers nogal vaak voorgesteld als filialen waar ik instructies aan kan geven. Het zijn echter zelf-

standige vennootschappen. Dat betekent dat als iemand zijn huur niet betaalt, die door de andere huurders moet worden betaald. Uit de cijfers blijkt dat een aantal huurders een inkomen heeft uit arbeid. Het zijn meestal mensen die in een andere omstandigheid zijn binnengekomen, maar zich hebben opgewerkt. Het grootste deel van de populatie wordt echter uitgemaakt door alleenstaande moeders met kinderen, personen van allochtone herkomst, personen die leven van een vervangingsinkomen zoals werklozen en invaliden, en mensen met pensioen. Als voor één persoon een aparte regeling wordt uitgewerkt, dan moeten de anderen dat compenseren. Dat betekent niet dat ik ongevoelig ben voor de problematiek.

De overheid subsidieert de maatschappijen enkel voor bouwprojecten. Voor de werkings- en personeelskosten draaien ze zelf op. Het is belangrijk de structuur en configuratie te kennen en te respecteren. Als iets goed klinkt, gaan we er snel van uit dat het de waarheid wel zal zijn. Meestal is die echter gecompliceerder. Mijnheer Roegiers, ik ben gevoelig voor het probleem dat u schetst, maar het klopt niet helemaal. U zegt dat als mensen werken, dat geld automatisch naar de huurprijs gaat. Dat is niet waar. De huurprijs wordt altijd verhoudingsgewijs berekend. U laat uitschijnen dat we mensen ontmoedigen om uit de put te kruipen en te gaan werken, maar dat klopt niet.

Ik heb een voorbeeld van iemand met een inkomenscoëfficiënt gelijk aan 1 en een netto-belastbaar inkomen van 15.629 euro per jaar. Als het inkomen van die persoon met 10 percent stijgt of met 1.563 euro tot 17.192 euro per jaar, dan zal die 130,2 euro netto per maand meer verdienen. De inkomenscoëfficiënt stijgt dan tot 1,0902. Als die persoon een reële huur betaalde van 265 euro per maand, dan zal die na de loonsverhoging stijgen tot 288,98 euro. Dit is een stijging met 23,98 euro per maand. Dat is gelijk aan 18,4 percent van de loonsverhoging waardoor hij dus nog 81,6 percent overhoudt. Mensen die er bovenop willen geraken door te werken, zijn dus altijd winnaars.

Zoals mevrouw Berx ook al zei, is de vraag wie met wie rekening moet houden. Er wordt gezegd dat huisvestingsmaatschappijen rekening moeten houden met schuldbemiddeling en dat ze zich daar op moeten instellen bij de bepaling van de huurprijs. We kunnen het ook omgekeerd stellen.

Keulen

De huisvestingsmaatschappijen zijn erg gevoelig voor deze problematiek. Huurders die op tijd naar de maatschappij gaan, kunnen een afbetalingsplan krijgen. U zult zeggen dat dit evident is, maar dat is niet zo. In de wet is bepaald dat de huur een en ondeelbaar is. De maatschappijen hebben er echter baat bij om dit op een redelijke en menselijke manier aan te pakken.

In het kader van het nieuwe uniforme sociale-huurbesluit proberen we rekening te houden met enerzijds het reëel besteedbaar loon en anderzijds het netto-belastbaar loon. We zijn geneigd om meer die richting uit te gaan, maar dat wordt nog onderzocht. Het netto-belastbaar inkomen is niet altijd de juiste parameter om iemands welvaart en inkomensprofiel juist te bepalen.

Deze problematiek heeft een genuanceerde achtergrond. We moeten oppassen voor zwart-wit-verhoudingen. Het klopt niet dat dit vanuit 'Brussel' kan worden geregeld. Als we dat doen, dan gebeurt dat op de kap van de maatschappijen en dus ook op de kap van de andere sociale huurders. Het profiel van die mensen is vaak even zwak als dat van diegenen die in een schuldbemiddelings-procedure zitten.

Er zal worden geprobeerd om het inkomen dat in aanmerking komt voor de huurprijsberekening nauwer te laten aansluiten bij de gezinssituatie en het daaraan gekoppelde reëel beschikbare of besteedbare inkomen, bijvoorbeeld ook in het kader van co-ouderschap. Bij co-ouderschap mag maar één partner dit in rekening brengen, terwijl de andere vaak evenzeer zijn of haar volle verantwoordelijkheid opneemt. Dit laatste denkkader wordt momenteel onderzocht door het Kenniscentrum voor Duurzaam Woonbeleid. In dat verband kan verder worden nagegaan in hoeverre het zinvol is om ook rekening te houden met de eventuele context van schuldbemiddeling.

De voorzitter: De heer Roegiers heeft het woord.

De heer Jan Roegiers: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik heb zeker niet de intentie gehad om dit zwart-wit voor te stellen en het op een agressieve toon te brengen. Ik denk trouwens niet dat het zo is overgekomen.

Ik heb alle begrip voor de situatie van de socialehuisvestingsmaatschappijen en voor het feit dat het probleem op de andere bewoners wordt afgewenteld. Ik heb me misschien te veel gebaseerd op de situatie van één persoon die hard werkt en dat ook allemaal in het officiële circuit doet. Hij heeft het gevoel dat hij daarvoor gestraft wordt.

Ik zal de schriftelijke versie van uw antwoord nog eens aandachtig nalezen en hem hiervan op de hoogte brengen.

Minister Marino Keulen: Die persoon is eigenlijk dubbel winnaar. Alles gaat niet naar de huisvestingsmaatschappij en zijn schuld vermindert ondertussen. Hij bouwt opnieuw aan een toekomst, al is het nu waarschijnlijk een vervelende en vaak helse periode.

Alles wat voorbij is, is echter voorbij en het einde van de tunnel komt in zicht. Dat perspectief moeten we mensen bieden, ook al is dat niet eenvoudig. Ik heb de indruk dat OCMW's dat wel goed doen, veel meer dan we denken. Op het lokale niveau worden mensen veel gemakkelijker geconfronteerd met de realiteit. We drukken ons soms halfslachtig uit en geven een fout signaal dat we het wel zullen oplossen. Ik herhaal dat als we dat doen, dit op de kap van de anderen gebeurt.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Rob Verreycken tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over het opmerkelijk hoge bedrag voor vergoedingen, personeel en werking van de socialehuisvestingsmaatschappijen, het ontbreken van objectieve aanwervingsregels van personeel, en de noodzaak aan vergelijkend onderzoek met Nederland

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Verreycken tot de heer Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over het opmerkelijk hoge bedrag voor vergoedingen, personeel en werking van de socialehuisvestingsmaatschappijen, het ontbreken van objectieve aanwervings-

Voorzitter

regels van personeel, en de noodzaak aan vergelijkend onderzoek met Nederland.

De heer Verreycken heeft het woord.

De heer Rob Verreycken: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, dames en heren, uit de debatten in deze commissie van de afgelopen maanden hebben we kunnen afleiden dat er bij een groot aantal socialehuisvestingsmaatschappijen financiële problemen beginnen te ontstaan.

Er zijn ernstige tekorten die te wijten zijn aan een aantal factoren. Ik denk onder meer aan de toename van het aantal wanbetalers en de instroom van weinig kapitaalkrachtige huurders. De maatschappijen denken na over een aantal mogelijkheden om daaraan te verhelpen, zoals de verhoging van de huurprijs. Dat lijkt me echter onmenselijk vanwege de aard van de sociale huisvesting. Er wordt soms gepleit voor de verhoging van de inkomensgrenzen die toegang geven tot sociale huisvesting. Er wordt ook af en toe gepleit voor meer overheidssteun, rechtstreeks of onrechtstreeks.

Dit laatste kunnen we onderschrijven als we er terecht van uitgaan dat sociale huisvesting een overheidstaak is. Het is erg belangrijk dat de overheid een menswaardige huisvesting van alle burgers garandeert. Het is dan ook logisch dat daar middelen tegenover worden geplaatst. Mijn fractie vindt wel dat er tegelijkertijd moet worden nagegaan in hoeverre de huisvestingsmaatschappijen zelf op een efficiënte en verantwoorde wijze omgaan met de middelen die ze ontvangen van enerzijds de overheid en anderzijds uit de sociale huur.

Ik was verwonderd over de cijfers die u me hebt gegeven in een antwoord op mijn schriftelijke vraag naar de overheadkost van de hele structuur van de socialehuisvestingsmaatschappijen. Er zijn 115 maatschappijen erkend, en die keerden in 2003 aan hun eigen bestuurders 1,6 miljoen euro uit aan zitpenningen. Daarnaast werd 12 miljoen euro uitgegeven aan allerhande secretariaats- en werkingskosten. Het meest frappante bedrag vind ik echter de 72 miljoen euro voor personeelskosten.

Er is dus een enorme versnippering: 115 maatschappijen hebben elk een eigen raad van bestuur. Ik heb uitgerekend dat er dan ook meer bestuurders zijn dan personeelsleden, respectievelijk 1.739 bestuurders tegenover 1.578. Is het opportuun dat het bestuur omvangrijker is dan het personeelskader? Als ik het uitreken, dan verdient een personeelslid gemiddeld 1.900 euro netto per maand, wat niet niets is. Bovendien blijkt dat er geen objectieve aanwervingsregels zijn, uitgezonderd voor de functie van directeur. Voor alle andere functies zijn de maatschappijen zelf verantwoordelijk. Ik vrees dat dit de deur opent voor politieke benoemingen en weinig professionalisme. Uw voorganger, minister Gabriëls, heeft een audit laten uitvoeren waaruit bleek dat er een probleem is op vlak van professionalisme van het personeel. Als er geen voorschriften zijn op het vlak van diplomaveristen, hoeft dat niet te verbazen. Ik pleit ervoor om na te gaan in hoeverre de structuur en de kosten ervan in verhouding staan tot de geleverde prestaties. Ik ben van mening dat een vergelijking met Nederland zinvol is.

Het is niet zo dat ik bestuurders die een nuttige taak uitvoeren, hun zitpenning niet gun. Het klopt ook niet dat ik mensen die hun werk plichtsgetrouw doen, geen ernstige wedde gun. De overheid maakt echter veel middelen vrij voor sociale huisvesting. Dat geld moet dan ook in de eerste plaats worden besteed aan de huisvesting zelf, zoals het bouwen van sociale woningen en ervoor zorgen dat mensen van de wachtlijsten geraken. Dat moet de prioriteit zijn. Alle studies inzake de evolutie van overheidstructuren wijzen uit dat als er structuren worden gecreëerd, ze op den duur een eigen leven gaan leiden, gaan aanvetten en er weinig animo is om dingen in vraag te stellen.

Elke maatschappij beschikt gemiddeld over tien tot vijftien personeelsleden, een secretariaat, een soort juridische dienst en houdt contact met de VHM. Ze moeten ook allemaal een boekhouding bijhouden. Er zijn dus heel wat overlappende taken. Er zou een grote operatie kunnen worden uitgevoerd waarbij wordt nagegaan welke dingen ze samen kunnen doen, op welke terreinen er kan worden gefusioneerd en hoe het aantal maatschappijen kan worden gereduceerd. Zonder iemand heel hard pijn te moeten doen, zou dit een aanzienlijke besparing meebrengen. Die extra middelen zouden dan gebruikt kunnen worden

Verreycken

voor wat absoluut noodzakelijk is: het verbeteren van de sociale huisvesting in Vlaanderen.

Mijnheer de minister, vindt u dat er een daling mogelijk is van het bedrag dat aan zitpenningen wordt uitbetaald als er een versnelde fusieoperatie wordt doorgevoerd in het versnipperde landschap? Is hetzelfde niet mogelijk voor de 12 miljoen euro secretariaats- en werkingskosten en voor de 72 miljoen euro personeelskosten? Vindt u niet dat betrekkingen op basis van dwingende voorschriften inzake bekendmaking, functievereisten, examen en dergelijke moeten worden ingevuld?

Ik had in mijn schriftelijke vraag ook gesuggereerd dat er een vergelijking zou worden gemaakt met Nederland. Ik betreur dat u dat nogal gemakkelijk van tafel veegt. U zegt dat de structuur van de huisvestingssector in Nederland totaal verschilt van die in Vlaanderen, en dat een vergelijking van beide bijgevolg weinig zinvol is. Ik neem aan dat de structuur anders is, maar dat de essentie van de overheidstaak dezelfde blijft. Het uitgangspunt dat de overheid rechtstreeks of onrechtstreeks een rol speelt in het aanbieden van betaalbare woningen aan burgers, kan niet zozeer verschillen van Vlaanderen dat elke vergelijking onmogelijk is. Het zou wel degelijk nuttig zijn om de situatie in Nederland te bekijken.

Ik heb vernomen dat er ook wordt gewerkt met een soort coöperaties die grote complexen neerzetten en die dan te huur aanbieden. Het zou dan ook nuttig zijn om de overheadkosten te vergelijken. Als blijkt dat ze daar nog meer uitgeven, dan zal ik de eerste zijn om de efficiëntie van de Vlaamse structuren te erkennen. De Nederlanders kennende, vermoed ik echter dat we misschien een iets rationeler gebruik van middelen zullen ontdekken en dat we dingen zouden zien die ook voor Vlaanderen nuttig zijn.

De voorzitter: Mevrouw Heeren heeft het woord.

Mevrouw Veerle Heeren: Mevrouw de voorzitter, mijnheer Verreycken, u ziet een aantal kapitale dingen over het hoofd. Ik vind dat de zitpenningen te laag zijn. Wie in een gemeenteraad of OCMW zetelt, krijgt een bruto zitpenning van ongeveer 6.000 frank per zitting. Heel wat gemeenten hebben de voorbije jaren die aanpas-

sing gedaan. Voor bouwmaatschappijen bedraagt de zitpenning ongeveer 1.500 frank. Ik ben er grote voorstander van om die gelijk te schakelen met die van een gemeenteraad of OCMW. Ik ben ervan overtuigd dat we op die manier meer kwaliteit zullen krijgen in de raden van bestuur van de bouwmaatschappijen. Ik deel uw mening dus niet.

U hebt het over meer dan 1.500 personeelsleden en dat is inderdaad veel. U moet daar echter 132.000 huurwoningen tegenover plaatsen die beheerd en gerenoveerd moeten worden. Ondertussen moeten er ook bouwprojecten worden gerealiseerd. Het is niet mijn taak om te oordelen of dit getal te hoog of laag is, maar u ziet heel wat over het hoofd.

Bouwmaatschappijen zijn privaatrechtelijke vennootschappen met een publiek karakter. Dat betekent dat ze autonomie hebben en ik hoop dat dit zo blijft. Ik wil niet in een systeem verglijden waarbij maatschappijen worden gestuurd vanuit de Wetstraat of het Martelaarsplein met vandaag minister X en morgen minister Y. We hebben het dikwijls over de autonomie van de gemeenten en dat we willen dat ze een grotere rol spelen in het lokale woonbeleid. Het is dan ook aan de gemeenten om in de bouwmaatschappijen aanwezig te zijn.

Betekent dit dat CD&V tegen fusies of samenwerking is? Neen, de laatste fusieoperatie dateert van begin de jaren negentig. De voorganger van minister Keulen heeft steeds gezegd dat hij geen verplichte fusies zou opleggen. Het moet wel mogelijk zijn om samenwerking meer te stimuleren. Het is niet zo dat een kleine maatschappij slecht werkt, maar er moeten een aantal criteria worden vastgelegd, zoals een minimumaantal woningen in huur. Op die manier kan er natuurlijk worden bespaard op administratiekosten. Het is echter fout te denken dat dit het bedrag zal halveren.

De pendant is dat als we morgen niet voor dat systeem opteren, de Vlaamse overheid moet betalen. Momenteel wordt de discussie over de voogdijoverheid gevoerd. De voogdijoverheid wordt gefinancierd door afdrachten van bouwmaatschappijen. Een half jaar geleden werden we geconfronteerd met een heel ander dossier dat hier toch mee te maken heeft, namelijk de verkoop van het gebouw van de VHM. Dat was moeilijk omdat het eigendom was van de maatschappijen

Heeren

als gevolg van het financieringssysteem. Als we dat systeem op de helling zetten, dan moet de Vlaamse overheid in de nodige middelen voorzien. Uw cijfers zullen wel kloppen, maar we zijn op zoek naar een alternatief. Fusies en samenwerking moeten mogelijk zijn. De vraag is alleen hoe de overheid dat kan opleggen. Er zullen bepaalde criteria moeten worden opgesteld.

Er wordt in dit parlement heel vaak verwezen naar Nederland. Net zoals de minister woon ik op de grens met Nederland en we hebben er toffe collega's. Ze geven me echter vaak de indruk dat alles daar beter is en dat we hun systeem moeten kopiëren. We gaan af en toe op werkbezoek en dat is verrijkend. Als ik terugkom, denk ik vaak dat ons systeem nog zo slecht niet is. Ik pas dan ook voor het Nederlandse systeem met volledig gepri-vatiseerde vennootschappen. Een aantal jaren geleden is er een volledige hervorming gebeurd in de woningbouwsector. Het gaat nu om stichtingen of privé-vennootschappen waarop de overheid geen impact heeft. De overheid financiert er enkel de huursubsidies. 70 percent van de woningbouw betreft huurwoningen en de middelen gaan daar naartoe. Zeggen dat de Nederlandse overheid een impact heeft op de woningstructuren, is verkeerd. Ik ben er trouwens niet van overtuigd dat de werkingskosten er lager liggen. Er wordt wel met grotere entiteiten gewerkt waarbij maatschappijen er 20.000 tot 40.000 woningen beheren, en dat is een heel andere constructie dan in Vlaanderen.

Momenteel wordt het debat gevoerd over de hervorming van de sector. Op een gegeven moment zullen we moeten beslissen welk perspectief we verkiezen. Een en ander is gekoppeld aan de rol van de voogdijoverheid. We zijn grote voorstander van autonomie op het lokale niveau. We moeten er de mensen verantwoordelijkheid geven en zorgen dat ze zelf de actor zijn in het woonbeleid. Een en ander mag niet volledig vanuit Brussel worden aangestuurd.

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Mevrouw de voorzitter, dames en heren, deze vraag geeft aanleiding tot een interessant debat. De vraag is in welke mate we binnen een bepaalde configuratie blijven of dat

we buiten het wettelijke kader treden. Dan wordt het een beetje een virtueel debat. Ik heb daar geen moeite mee, maar we moeten dat dan ook toegeven. Hier wordt soms gepraat vanuit een logica die zo voor de hand ligt dat het onbegrijpelijk is dat niemand die wil zien en dat wie die niet deelt als het ware zelf in de fout gaat.

Mijnheer Verreycken, ik herhaal dat socialehuisvestingsmaatschappijen autonome vennootschappen zijn. U blijft vasthouden aan het beeld dat dit filialen van de Vlaamse overheid zijn en dat ze met de pink aan de naad in het gelid moeten springen. Het zijn echter zelfstandige vennootschappen die zelf hun reilen en zeilen bepalen, uiteraard binnen het wettelijke kader. U bent tot nog toe ook minder vertrouwd met de sector. Het enige wat de Vlaamse overheid subsidieert, zijn bouwprojecten. Vanaf het ogenblik dat er werken beginnen, komen we met geld over de brug. De personeels- en werkingskosten zijn voor rekening van de maatschappijen zelf. We treden daar niet in op. Ze genereren die uit huuropbrengsten en verkopen.

Als mevrouw Heeren het heeft over het betalen van de voogdij door de maatschappijen, dan heeft ze het over de VHM. Dat is eigenlijk nog een geval apart dat deels wordt gefinancierd door afdrachten van maatschappijen.

Toen ik de cijfers zag, vond ik de personeelskosten ook hoog. Ik ben daar eerlijk in. Ook het aantal bestuurders is indrukwekkend. Als we echter niet verder kijken, creëren we het valse beeld dat er meer generaals in het leger zijn dan soldaten, en dat is niet waar. Dit is maatschappelijk gegroeid, maar de meesten werken voor een symbolische vergoeding. Op een aantal plaatsen wordt zelfs geen vergoeding gegeven. De beloning bestaat uit eenmaal per jaar dineren met de medewerkers van de maatschappij. Ik ben niet blind voor het feit dat er opmerkingen kunnen worden gemaakt bij de kwaliteit en inbreng van sommigen. Het is echter heel moeilijk om dezen en genen van elkaar te scheiden. Sommigen zeggen dat deze functies dienen om gebuisde kandidaten op de gemeentelijsten op te vangen. Dat klopt soms, maar soms ook niet. Bij wie op die manier binnenkomt, blijken soms ook enorm geschikte personen te zitten. Ze werken met veel gedrevenheid en na verloop van tijd ook met veel kennis van zaken.

Keulen

Het regeerakkoord stelt dat we evolueren naar beheersovereenkomsten met de maatschappijen en naar een enveloppefinanciering waarbij wordt afgesproken welke resultaten de overheid mag verwachten. Op de eerste plaats moet er worden gebouwd. Dat is ook het enige waarvoor Vlaanderen vandaag financiële tegemoetkomingen geeft. Het aanbod aan sociale woningen en appartementen moet verder groeien. We moeten ervoor zorgen dat onze woonbehoefte zeker onder dak worden gebracht. Als die afspraken niet worden nageleefd, heeft dat natuurlijk gevolgen voor een volgende beheersovereenkomst. Natuurlijk kan er een eerbare verklaring zijn, maar alleszins bestaat dan de mogelijkheid om financieel te bestraffen of te stimuleren. Dat is het verhaal van de wortel en de stok.

We mogen nooit vergeten dat het hier gaat over zelfstandige vennootschappen. Er is vandaag een toezichtsbesluit dat wel duidelijke voorwaarden oplegt voor de directeurs. In dat besluit wordt hun selectie en wijze van aanwerven duidelijk bepaald, net als het loon dat die personen krijgen. Meestal is dat loon ook gekoppeld aan de omvang van het patrimonium. Voor het overige personeel geven we richtlijnen. Meestal wordt de vergelijking gemaakt met dezelfde functies bij het ministerie. Maar de vennootschappen doen daarmee wat ze willen, want ze moeten die mensen ook zelf betalen. We laten dit dus niet op zijn beloop. We geven een richtkader. Voor degenen die als beheerder zetelen, krijgen de vennootschappen van ons het referentiekader van vergelijkbare vergoedingen van personen die als beheerder in VOI's zetelen. Ook daar zijn ze echter autonoom in het al dan niet hanteren van dat kader.

Ik geloof sterk in die beheersovereenkomsten. Indien ze daar niet aan voldoen, snijden ze in hun eigen vlees.

Ik denk wel dat door fusies en samenwerking een aantal dingen kunnen worden verbeterd. Door schaalvergroting kunnen zaken worden geoptimaliseerd. Deze vennootschappen zijn natuurlijk ook hier zelfstandig. Ze moeten dat zelf willen. Ik kan me echter voorstellen dat bijvoorbeeld een boekhouding gemeenschappelijk kan worden georganiseerd, met afspraken om de vertrouwelijkheid van gegevens te bewaken. Zo zijn er wellicht ook nog andere voorbeelden.

Mevrouw Heeren verwees er al naar: vandaag kan men aan de schaalgrootte niet afleiden of er sprake is van goede of slechte maatschappijen. Zo hebben de twee kleine maatschappijen in Blankenberge en Veurne de jongste jaren veel gerealiseerd. Dat zijn modelmaatschappijen, die met een heel kleine staf werken en voor het overige contracten uitbesteden. Er wordt dus gewerkt met contracten met lokale middenstanders. Ook daar geldt dat, als afspraken niet worden nageleefd of termijnen worden overschreden, er sprake is van een wortel en een stok. Zo kan men dat sturen. Blijkbaar geeft dat goede resultaten. Andere maatschappijen hebben, gezien hun voorgeschiedenis, weer heel andere kenmerken: ze hebben eigen onderhoudsploegen en eigen technische ploegen. De vraag of dit nu beter of slechter is, moet op de eerste plaats vooral lokaal worden beoordeeld. Het is immers lokaal dat die mensen worden betaald, en het is lokaal dat men wordt geconfronteerd met gebreken.

Dan is er het Nederlandse voorbeeld. Ik ken de Nederlandse situatie vrij goed. Ik woon in een gemeente van 24.500 inwoners, op 600 meter van de grens met Nederland. Lanaken telt 5.200 Nederlanders. Wat dat betreft, zijn we koploper in Vlaanderen. Dat zijn niet allemaal fiscale vluchtelingen. Die laatste groep bestaat uit 100 à 150 mensen. De anderen zijn modale twee- en éénverdieners, een spiegel van onze eigen maatschappij. Zij zijn vooral naar Vlaanderen gekomen, mijnheer Verreycken, omdat het huisvestingsbeleid in Nederland doorheen de jaren compleet in de soep is gedraaid. Het beeld dat men ophangt alsof ze naar hier komen voor de belastingen, klopt niet: ze zijn er omdat ze daar gewoon niet onder dak te brengen zijn.

Wij hebben een wachtlijst van 54.000 mensen die een sociale woning willen. Hier is echter wel iedereen onder dak. Dat is geen flauwe uitvlucht, het is een vaststelling. Er zijn inderdaad problemen, die ik niet wil minimaliseren of onder de mat vegen, maar we hebben, alles in acht genomen, een huisvestingsmarkt waar heel veel buurlanden ons om benijden. Dat geldt zeker voor Nederland.

We hebben 74 percent eigenaars. 19 percent betreft een woning van een privé-verhuurder en 6 percent maakt gebruik van de sociale huisvesting. Onze huisvestingssituatie is, alles in acht genomen, oneindig veel beter dan de Nederlandse. Ik zeg dit zonder schroom. Nederlanders zijn de

Keulen

laatst en om dit tegen te spreken. Vandaag werken zij, wat hun sociale huisvesting betreft, natuurlijk met een heel andere context. De overheid heeft zich uit die sector teruggetrokken en betaalt huursubsidies. Ik ben het concept van huursubsidies zeker niet ongenegen, maar we moeten nagaan of dit betaalbaar is op termijn.

U vroeg of ik de aantallen hoog vond. Ik wil zeker niet relativiseren, maar we moeten de zaken genuanceerd en in hun context bekijken. Ik ben het idee van fusie en samenwerking zeer genegen, mijnheer Verreycken, maar doordat het gaat over zelfstandige vennootschappen, kan ik dit niet manu militari vanuit Brussel opleggen. Dan moet ik die maatschappijen gaan onteigenen, maar ik denk dat niemand daar voorstander van is. We moeten die samenwerking stimuleren. Dat kan via de beheersovereenkomsten, waardoor de maatschappijen meer resultaatgericht moeten werken en daarop worden beoordeeld. Dat zou tot gevolg kunnen hebben dat ze spontaan de stap zetten naar samenwerking en fusies, omdat bepaalde dingen slechts te realiseren zijn vanaf een bepaalde schaalgrootte.

De voorzitter: De heer Verreycken heeft het woord.

De heer Rob Verreycken: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik heb een aantal reacties genoteerd. Mevrouw Heeren, u vindt dat de zitpenning moet kunnen worden opgetrokken. In de huidige situatie, met het enorme aantal besturen, ben ik daar geen voorstander van. Mocht er echter een sanering van dat landschap kunnen komen, met minder maatschappijen die een groter patrimonium beheren, kan die verhoging er komen.

U maakt de vergelijking met de gemeenten, maar u moet erkennen dat de stijging van de zitpenning deels te verklaren is door de fusieoperatie die de gemeenten bij wet is opgelegd. Daardoor zijn er gemeentebesturen die nu een groter terrein bestrijken dan vroeger.

Mevrouw Veerle Heeren: Dat klopt niet. De verhoging van de zitpenning dateert van enkele jaren geleden, tijdens de vorige zittingsperiode. Dat maakte deel uit van de verhoging van de uitkerin-

gen voor de uitvoerende mandaten. Dat heeft echter niets te maken met de fusies.

In mijn provincie zijn er negen maatschappijen. 10 jaar geleden was de tijd rijp om fusies door te voeren. Gelukkig heeft de overheid dat gedaan, maar ik vind dan wel dat daar de mogelijkheid van een betere verloning moet bestaan.

De heer Rob Verreycken: Ik beweer niet dat de zitpenning in de gemeenteraad werd opgetrokken naar aanleiding van de fusie. Ik zeg alleen dat die verhoging van een paar jaar geleden gerechtvaardigd was, daar er al een fusieoperatie had plaatsgevonden. Nu is er een gemeenteraad voor heel Antwerpen. Vroeger bestuurd die alleen het district Antwerpen, maar sinds de fusie bestrijkt hij een gigantisch gebied. Dan begrijp ik dat men die zitpenning wat wil optrekken.

Inzake de socialehuisvestingsmaatschappijen verwijst u naar fusies van 10 jaar geleden. Vlaanderen telt echter nog steeds 115 maatschappijen. Die fusieoperatie is dus duidelijk niet ver genoeg gegaan. Antwerpen telt nog steeds vijf à zeven maatschappijen die elkaar voor de voeten lopen, elkaar vliegen trachten af te vangen en elk een administratie instandhouden. Momenteel lijkt het me dus nog niet aangewezen de zitpenning op te trekken: eerst moet het landschap worden gesaneerd, met fusies. Dan kan erover worden nagedacht.

Ik heb noch gezegd, noch geschreven dat er te veel personeelsleden zijn. Er is sprake van 1.500 personeelsleden in de sector van de sociale huisvesting. Wel hoor ik van sociale huurders dat ze geen contact hebben met de mensen van de socialehuisvestingsmaatschappij. Ze kennen die mensen zelfs niet. Hun enige contact gebeurt via het betalen van de huur, daar blijft het bij. Mij lijkt het dat te veel van die personeelsleden werken in staffuncties, en te weinig een taak hebben waardoor ze in contact komen met de sociale huurders. Zo zouden ze kunnen vaststellen wat de problemen ter plaatse zijn. Ook zouden mensen op die manier een aanspreekpunt hebben, ook voor problemen met hun woning, zoals een lekke dakgoot. Nu is het contact tussen de sociale huurder en de maatschappij onbestaande, omdat er blijkbaar geen personeel voorhanden is voor die zaken.

Mevrouw Veerle Heeren: Ik zou dat echt niet veralgemenen, want mijn ervaringen zijn totaal

Heeren

anders. Ik ben ervan overtuigd dat de zaken ook in Antwerpen anders liggen.

Minister Marino Keulen: Ik bezoek veel maatschappijen, daar me vaak wordt gevraagd gebouwen te openen. Iedereen speelt zijn rol in het politieke spectrum, maar men is het imago van de sociale huisvesting aan het kapotmaken. De buitenwereld krijgt nu het beeld dat het allemaal kommer en kwel is. Nochtans stel ik overal vast dat deze sector de jongste jaren enorm is geprofessionaliseerd. Dat blijkt ook uit enquêtes. Vroeger was het mogelijk dat iemand zich van werkman opwerkte tot hoofd van de technische dienst, wat een functie is voor een ingenieur. Vandaag zijn dat echte ingenieurs, die niet alleen een plan kunnen lezen, maar ook inzake de kostenberekening heel goed op de hoogte zijn.

Dan zijn er de contacten met de bewoners. Op heel veel plaatsen, zeker in de grotere entiteiten, wordt geïnvesteerd in wijkverantwoordelijken, mensen die binnen de maatschappij verantwoordelijk worden voor het wijkmanagement. Zij lopen in die wijken rond en zijn aanspreekbaar. Vaak doen die mensen dat in bijberoep, maar ze zijn het contactpunt tussen de huurder en de maatschappij, net om de leefbaarheid te handhaven en, waar mogelijk, te vergroten. Ondertussen zijn er ook heel wat bewonersgroepen actief. Zo is er PASH in Antwerpen. Dat vind ik nog steeds een heerlijk model om te cultiveren. Ook is er Vivas, de koepelvereniging van al die bewoners. Deze mensen treden op als spreekbuis van de huurders tegenover de maatschappijen. Ze doen dat ongesubsidieerd en vanuit een maatschappelijk engagement.

Er zijn natuurlijk ook heel wat huurders, zoals de mensen die hun woning betrekken van een privé-verhuurder, die daar niets mee te maken willen hebben. Ze werken, ze betalen hun huur en ze zijn tevreden. Ik stel alleszins vast, mijnheer Verreycken, dat die beweging naar contacten met de bewoners is ingezet, zeker in maatschappijen in de grootsteden. Die mensen merken immers dat dit de eigen werking kan optimaliseren.

Het beeld van kommer en kwel klopt dus niet. We zijn eigenlijk het slachtoffer van ons eigen succes. Doordat we kwaliteitsvol bouwen en verhuizen aan betaalbare prijzen, wil iedereen bij ons

terecht, en gelukkig maar. Vroeger was er nog een drempel. Die is er helemaal niet meer, wat goed is, maar tegelijk verklaart dat wegvallen voor een groot deel de wachtlijsten.

Ik zal even een boude uitspraak doen: ik kan die wachtlijsten op één maand oplossen door de voorwaarden te verstrakken en minder kwalitatief te laten bouwen. De discussie over de wachtlijsten is heel vaak een valse discussie. Vaak is ze het enige punt waarop mensen die iets minder vertrouwd zijn met de sector, zich toespitsen om een beleid en bij uitbreiding een gemeenschap te beoordelen. Ik hoop dat de tijd daar de rechtvaardigste rechter wordt.

De voorzitter: De heer Verreycken heeft het woord.

De heer Rob Verreycken: Mijnheer de minister, uw optimisme is bewonderenswaardig. U zegt dat de beweging er is, dat de contacten worden opgebouwd en dat de zaken steeds beter worden.

Minister Marino Keulen: Wilt u dan beweren dat ik lieg?

De heer Rob Verreycken: Bij liegen is er sprake van concrete, bewijsbare gegevens, van feiten. Ik beweer niet dat u liegt, ik beweer alleen dat u een verkeerde perceptie hebt van de werkelijkheid op het terrein. De sociale huurder in Antwerpen is niet tevreden. Hij ziet geen vertegenwoordigers van zijn maatschappijen. De sociale huurder in de wooncomplexen op Linkeroever, met onder meer het Chicagowoonblok, is niet tevreden. De werking van PASH wijzigt niets aan die ervaring van de sociale huurder in Antwerpen.

Ik wil beleefd en vriendelijk blijven, maar had u op de avond van de vorige verkiezingen het gevoel dat de Vlaming tevreden is over het beleid inzake sociale huisvesting?

Mevrouw Veerle Heeren: Nu hebt u het over de Vlamingen in het algemeen.

De heer Rob Verreycken: Het antwoord is neen. Dat is het signaal dat de Vlamingen massaal hebben gegeven. Ze waren niet tevreden en zijn dat momenteel nog steeds niet.

Mijnheer de minister, u bent optimistisch. U zegt terecht dat we allebei onze rol moeten spe-

Verreycken

len. U bent hier immers de man van het beleid en de meerderheid, en ik behoor tot de oppositie. Ik blijf bij mijn stelling over de reële ervaring van de sociale huurder in de complexen in Antwerpen. Het is dus een kwestie van perceptie. Ik deel uw optimisme niet en wijs u erop dat er een groot aantal reële problemen bestaan, die blijven bestaan.

U zei dat de personeelskosten van de sociale-huisvestingsmaatschappijen een zaak zijn van die maatschappijen zelf waar ze zelf voor opdraaien. Dat klopt. Het gaat echter over afzonderlijke vennootschappen met een speciaal publiek karakter, met een speciale band met de VHM en de Vlaamse overheid. U kunt zich dus niet eenvoudig verschuilen achter het argument dat het volledig gaat over privé-maatschappijen, waarop we geen enkele vat hebben. Als die sector op een financieel niet optimaal efficiënte wijze draait, dan zal vroeg of laat de rekening worden doorgeschoven, hetzij naar de sociale huurders, hetzij naar de overheid.

Ik geef een voorbeeld. Ik wil niet op de discussie vooruitlopen, maar binnen een tweetal weken zal ik u interpellieren over de kwestie van de zogenaamde domiciliefraude. De maatschappijen zeggen daar dat er moet worden opgetreden, daar ze een verlies lijden van 2 miljoen euro. U kunt zeggen dat ze als privé-maatschappijen hun problemen zelf moeten oplossen, maar zo gaat dat niet. Ze doen een beroep op de overheid om maatregelen te nemen om dat probleem op te lossen. Daar gaat het over 2 miljoen euro. Hier gaat het over een bedrag van meer dan 80 miljoen euro. Alles in verhouding bekeken, is het de taak van de overheid om na te gaan of dat geld steeds even efficiënt wordt gebruikt.

– *Mevrouw Veerle Heeren treedt als voorzitter op.*

U stelt uw vertrouwen in beheersovereenkomsten. We zullen dit volgen.

Ik had de indruk dat we hier verzeild waren in een voetbalwedstrijd België-Nederland. Ik hoor veel gevoelsargumenten. Mijnheer de minister, u had na een werkbezoek het gevoel dat het bij ons niet zo slecht is. U kent Nederlanders uit Lanaken en u stelt dat die naar hier komen vanwege de huisvesting. Ik zeg dat ze dit doen om fiscale rede-

nen. Ook uit de bedragen die deze mensen met de glimlach neertellen voor gigantische villa's, blijkt dat er fiscale redenen in het spel zijn. Het zijn kapitaalkrachtige Nederlanders, die een bepaald belastingssysteem ontvluchten.

We mogen ons in een huisvestingscommissie van het Vlaams Parlement niet alleen laten leiden door gevoelsargumenten en door persoonlijke indrukken dat het daar niet beter is dan hier. Dit moet worden onderbouwd met cijfers en gegevens. Het lijkt me zeer nuttig een objectieve vergelijkende studie uit te voeren, met cijfermateriaal, tussen de situatie hier en de situatie ginder. Daarbij moet natuurlijk rekening worden gehouden met het feit dat de voorgeschiedenis verschilt. Zo hebben de Nederlanders veeleer ingezet op een huurmarkt, terwijl er in ons land steeds voor werd gekozen mensen eigenaar te maken van hun eigen woning. Dat steun ik trouwens volledig. Het is een totaal ander historisch kader.

Ook de Nederlanders hebben echter de taak de mensen een menswaardige woning aan te bieden. Ook zij stellen daar administraties, structuren en geld voor ter beschikking. We moeten nagaan hoe dat daar werkt en wat bijvoorbeeld de verhouding is tussen het aantal aangeboden woningen en de kosten die daartegenover staan. Die zaken kunnen wel degelijk objectief worden gemeten. Als uit die studie blijkt dat u gelijk hebt en het in Nederland niet beter is dan hier, dan is dat zo. Mocht echter blijken dat Nederland het rationeler en efficiënter doet, dan kan ons dat inspiratie geven om de zaak hier te verbeteren, in ieders belang. Daarom dring ik aan op die vergelijking met Nederland.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 11.37 uur.*

HANDELINGEN

De handelingen zijn het woordelijk verslag van de plenaire vergaderingen en van de in openbare commissievergaderingen gehouden interpellaties en vragen om uitleg.

Ze worden in twee edities uitgegeven:

- de eerste, met witte kaft, bevat de handelingen van de plenaire vergaderingen;
- de tweede, met witte kaft en met bovenaan links de letter C met een chronologisch volgnummer, de vermelding van de commissie met het volgnummer van de vergadering per commissie, bevat de handelingen van de in openbare commissievergaderingen gehouden interpellaties en vragen om uitleg. Per commissie en per vergadering wordt een editie van de handelingen uitgegeven.

FIN : Commissie voor Algemeen Beleid, Financiën en Begroting

SFIN : Subcommissie voor Financiën en Begroting

BRU : Commissie voor Brussel en de Vlaamse Rand

BIN : Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden, Bestuurszaken, Institutionele en Bestuurlijke Hervorming en Decreetevaluatie

WON : Commissie voor Wonen, Stedelijk Beleid, Inburgering en Gelijke Kansen

BUI : Commissie voor Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Internationale Samenwerking en Toerisme

OND : Commissie voor Onderwijs, Vorming, Wetenschap en Innovatie

CUL : Commissie voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media

WEL : Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid en Gezin

ECO : Commissie voor Economie, Werk en Sociale Economie

SWAP : Subcommissie voor Wapenhandel

LEE : Commissie voor Leefmilieu en Natuur, Landbouw, Visserij en Plattelandsbeleid en Ruimtelijke Ordening en Onroerend Erfgoed

SLAN : Subcommissie voor Landbouw, Visserij en Plattelandsbeleid

OPE : Commissie voor Openbare Werken, Mobiliteit en Energie

